

— Мило чадо, продума тя и прѣгърнѣ дѣтето си. Горката, тя не искаше да повѣрва, че това е нейното дѣте. Тя все мислѣше, че е сънъ.

— Кой е този челоуѣкъ, мамо? попита ъж Мирчо, като посочи на единъ умисленъ и бѣденъ старецъ, който спѣше близо до дѣглото ѣ и се чудеше на това което виждаше.

— Прѣгърни го, чадо, това е татко ти!

— Тате, извика съ още по-голѣмъ гласъ Мирчо и го прѣгърнѣ.

— Сега Мирчо е щастливъ; той до сега не бѣше виждалъ татка си, а и майка му е жива . . .

— Дѣте мое, прѣгърни и тѣзи двѣ добри дѣца, които хранѣхъ мене и баща ти до сега.

— Петко! продума Мирчо ѣ прѣгърнѣ другаря си, когото най-много обичаше въ училището.

И наистина, Петко бѣше съученикъ на Мирча и много го обичаше. Въ сѣмъй день, когато Мирчо на-

